

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΙΣΙΔΙΑΣ
ΕΞΑΡΧΙΑ ΣΙΔΗΣ ΚΑΙ ΑΤΤΑΛΕΙΑΣ

Πασχάλιος Ἐγκύκλιος
Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πισιδίας κ. Ἰώβ,
Ἵπερτίμου καὶ Ἐξάρχου Σίδης καὶ Ἀτταλείας

Πρὸς τὸν εὐλαβῆ κληρὸ καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸ
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πισιδίας

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Πατέρες, Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές,

«Αὕτη ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ!» (Ψαλμ.117:24). «Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας» (Κανὼν τοῦ Πάσχα, Εἰρμός α' ᾠδῆς). Πράγματι, ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα γεμίζει τὶς καρδιές μας μὲ χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση κάθε χρόνο. Ἀλλὰ αὕτη ἡ ἀγαλλίαση δὲν πηγάζει ἀπλῶς ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸ ἑνὸς μύθου, οὔτε ἑνὸς παρελθόντος γεγονότος, διότι ἡ ἡμέρα τῆς ἀνάστασης εἶναι γιὰ ἡμᾶς ἕνα παρὸν γεγονὸς ποὺ μᾶς μεταφέρει πρὸς τὸ μέλλον, στὴν μακαριότητα τῆς αἰώνιας Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἱστορεῖται στὰ τέσσερα Εὐαγγέλια ἀπὸ αὐτόπτες μάρτυρες, τοὺς Ἀποστόλους, οἱ ὅποιοι, ἐπιπλέον, προσήγγισαν τὴν ἱστορικὴ ζωὴ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στὰ γραπτὰ τους ὑπὸ τὸ φῶς τῆς βιοματικῆς τους ἐμπειρίας μετὰ τὴν λαμπροφόρο Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Ἔτσι, ὅλα τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου μᾶς ἐρμηνεύονται καὶ παρουσιάζονται ὑπὸ τὸ φῶς τῆς συνάντησης μὲ τὸν Ἀναστημένο Χριστό, μιὰ συνάντηση ποὺ σηματοδοτεῖ τὴν αὐθεντικότητα τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν καὶ ἰδρυτῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πισιδίας, ἀξιώθηκε ἐπίσης νὰ συναντήσῃ τὸν ἀναστημένο Χριστὸ στὸ δρόμο πρὸς τὴ Δαμασκὸ (Πρ.9:4). Ὅπως ἐπισημαίνει, «εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν» (Α' Κορ.15:17). Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἐπομένως ἀπλῶς ἕνα ἱστορικὸ γεγονὸς

τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ ἓνα γεγονός πού ἀφορᾷ τὸ μέλλον μας, πού ἀφορᾷ τὸν τελικὸ σκοπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ. Πράγματι, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπιβεβαιώνει: «εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται» (Α' Κορ.15:13). Σύμφωνα μὲ αὐτόν, ὁ ἀναστημένος Χριστὸς ἐμφανίζεται ὡς κεφαλὴ τῆς παγκόσμιας ἀνάστασης καὶ ὑποτάσσει ὅλες τὶς κακὲς δυνάμεις ὑπὸ τοὺς πόδας του, καταργῶντας τὸν θάνατο γιὰ πάντα. (Α' Κορ.15:23-26, 52-57). Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἡ παραδοσιακὴ βυζαντινὴ εἰκονογραφία μας παρουσιάζει τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ὡς τὴν κάθοδό Του στὸν Ἄδη καὶ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας, προσωποποιῶντας ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα, ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου.

Καὶ ὁ καθένας μας, μέσω τοῦ βαπτίσματός του, ἔχει γίνῃ μάρτυρας καὶ συμμετοχὸς στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὅπως γράφει ὁ Ἅγιος Παῦλος.: «Ἡ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν; συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ.6:3-4). Καὶ αὐτὴ ἡ ἀνανέωση πού ἔρχεται μέσα μας μέσω τοῦ ἁγίου μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος, μέσω τῆς προσωπικῆς μας συμμετοχῆς στὸ Μυστήριον τοῦ Ἁγίου Πάσχα, πρέπει νὰ μεταμορφώσει τὸν τρόπο ζωῆς μας, ὅπως μᾶς προτρέπει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν.: «Εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τὰ ἄνω ζητεῖτε...ἀπεθάνετε γάρ, καὶ ἡ ζωὴ ὑμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ...νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργήν, θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν· μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ» (Κολ.3:1-9).

Πράγματι, ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου εἰσάγει τὸν πιστὸ στὴν αἰώνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι ὁ ἀπώτερος στόχος τῆς ζωῆς μας, καὶ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ μοιραστοῦμε μαζί του τὸ συμπόσιον τῆς Βασιλείας του αὐτὴ τῇ στιγμῇ μέσω τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου τῆς Εὐχαριστίας. Εἶναι ἀξιοσημεῖο ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια τῶν σαράντα ἡμερῶν πού ἀκολούθησαν τὴν Ἀνάστασή Του, ὁ ἀναστημένος Χριστὸς ἐμφανίστηκε καὶ ἔφαγε μὲ τοὺς μαθητὲς Του, κλῶν τὸν ἄρτον (Λκ.24:13-35· Ἰω.21:1-14). Ὅμοίως, οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων τονίζουν ὅτι ἡ πρῶτη Ἐκκλησία προσέβη σὲ κλάση τοῦ ἄρτου, δηλαδὴ τέλεσε τὸ ἱερὸ μυστήριον τῆς Εὐχαριστίας, «μετὰ χαρᾶς» (Πρ.2:46) ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἡ Ἀνάσταση

φανέρωσε τὴν νίκη τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν του, ἀναγγέλλοντας ἔτσι τὴν ἔλευση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία.

Ἐπομένως, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές, ὅλοι ἐμεῖς ποὺ βαπτίζομαστε πρέπει νὰ ἔχουμε στὴν καρδιά μας τὰ ἴδια συναισθήματα μὲ τοὺς ἀγίους Ἀποστόλους Λουκᾶ καὶ Κλεόπα, οἱ ὅποιοι περπάτησαν μὲ τὸν Ἀναστημένο Χριστὸ στὸ δρόμο πρὸς Ἐμμαούς: «οὐχὶ ἡ καρδιά ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς γραφάς;» (Λκ.24:32). Εἶθε οἱ καρδιές μας νὰ φλέγονται ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴν παρουσία τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ στὴ ζωὴ μας! «Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας» (Κανὼν τοῦ Πάσχα, α' τροπάριον ἡ' ᾠδῆς). Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἀπτάλεια, Πάσχα 2026

+ Ὁ Πισιδίας Ἰώβ